

Meike de Roest vecht voor lotgenoten met theaterstuk: 'We lopen marathons voor kanker, maar bouwen een wereld waarin zieken niet passen'

10

In de voorstelling danst Meike de Roest met haar infuuspaal. ©Natalia Roshchenko

LOUISE YOUNG

26 februari 2026 16:22

Genezen van een zware ziekte is niet hetzelfde als weer de oude worden. Zeker niet als je jong bent en je toekomst in duigen lijkt te vallen. Meike de Roest, die kanker had en diabetespatiënt is, eist met de voorstelling 'Levenslijn' haar plek op in de maatschappij. 'Er is gebrek aan verontwaardiging en begrip.'

A

ls 21-jarige leek de wereld aan haar voeten te liggen. De Nederlandse Meike de Roest (29) stond op het punt haar vleugels uit te slaan, naar Canada te reizen en de wereld te ontdekken. Tot een kankergezwel in haar neus de tijd deed stilstaan. Het lymfoom veranderde alles wat nog komen moest.

Naast de strijd tegen de ziekte zelf was er de strijd tegen de eenzaamheid. 'Ik kende niemand van mijn leeftijd die hetzelfde meemaakte', zegt ze. De Roest genas en besloot getuigenissen van lotgenoten te zoeken. 'Bij wat ik hoorde, kwam hetzelfde steeds terug. Dezelfde eenzaamheid, dezelfde drempels', vertelt ze. In 2020 bundelde ze de verhalen in de podcastreeks '[Kaal is ook een kapsel](#)', die al meer dan 10.000 keer werd beluisterd.

Er zijn dagen dat ik kan vergeten dat ik ooit kanker had. Maar ik kan geen dag vergeten dat ik diabetes heb. Dat is een langetermijngevecht.

MEIKE DE ROEST
THEATER- EN PODCASTMAAKSTER

De Roest kreeg een jaar na haar kankerbehandeling een nieuwe klap te verwerken. Ze raakte ernstig ziek, belandde in een coma en moest naar intensieve zorgen. De diagnose: diabetes type 1. Haar lichaam maakt het hormoon insuline niet uit zichzelf aan, dus moet het toegediend worden. Omdat het een chronische ziekte is, moet dat haar hele leven lang gebeuren. 'Er zijn dagen dat ik kan vergeten dat ik ooit kanker had. Maar ik kan

geen dag vergeten dat ik diabetes heb. Kanker was een zware, tijdelijke storm die je leven bepaalt. Diabetes is een gevecht van de lange termijn.'

De essentie

- Met de theatervoorstelling 'Levenslijn' vertaalt Meike de Roest haar persoonlijke ervaringen met kanker en diabetes naar het podium. Ze neemt het publiek mee in het traject van een jonge patiënt.
- In haar nieuwe podcast, 'Vroeger was ik onsterfelijk', verbreedt de Nederlandse die in Brussel woont het perspectief: ze deelt verhalen van anderen.
- De Roest hoopt met haar projecten begrip en maatschappelijke steun te creëren voor de dagelijkse uitdagingen van ziektes en beperkingen.

NIEUWSBRIEF DE TIJD AVOND

De hoofdpunten van vandaag, gebundeld in een handige round-up

Ik schrijf me in

In de voorstelling 'Levenslijn', die zaterdag in de Brusselse KVS te zien is, brengt De Roest nu haar eigen verhaal over de kanker en de diabetes. De titel verwijst naar wat haar in leven hield, maar tegelijk haar dagelijkse bestaan zo moeilijk maakte. Een jonge vrouw die de wereld in wilde trekken, maar plots geketend was aan een infuuspaal voor een kankerbehandeling.

Die ziekte wierp ook vragen op waarover ze als twintiger niet gedacht had zich te moeten buigen. Terwijl leeftijdsgenoten konden feesten, daten en reizen, kreeg De Roest keuzes voorgelegd over een eventuele kinderwens en de bijbehorende fertiliteitstrajecten. De onbezonnenheid was weg en elke stap vooruit confronteerde haar met haar ziekte. 'Je bent constant bezig met: 'Wat wil ik? Wat kan ik? Wat houdt mijn lichaam vol?', getuigt ze over de maanden na haar kankerbehandeling. Die vragen vertaalden zich voor De Roest in een carrièrewissel van de journalistiek naar de culturele sector.

'Er is veel aandacht voor de strijd en de genezing, voor het 'weer de oude worden'. Maar je wordt nooit meer de oude. Die persoon is weg', legt ze uit. 'Het is een rouwproces. Rouwen om de onbevangenheid die je als jong persoon kwijt bent.' In de voorstelling staat ze alleen, achter een zelfgebouwde dijk van zandzakken, te kijken hoe anderen vieren dat ze beter is. Zelf voelt ze zich moe, triest en eenzaam.

Verontwaardiging

'Levenslijn' is meer dan een autobiografie, het is ook een aanklacht. De Nederlandse, die intussen al elf jaar in Brussel woont, vindt dat er te weinig stilgestaan wordt bij de dagelijkse realiteit van beperkingen. 'We lopen marathons voor kankeronderzoek en dat is fantastisch. Maar we vergeten de moeilijkheid van het dag in dag uit leven met een lichaam dat je in de steek laat. Er is een gebrek aan maatschappelijke verontwaardiging en begrip.'

Velen rouwen niet alleen om hun ziekte, maar ook om een maatschappij waarin ze niet passen. De zieke persoon zit

Ze wijst naar de toegankelijkheid van de publieke ruimte, zoals metrostations die maandenlang onbereikbaar zijn voor rolstoelgebruikers. Zelf mag ze een flesje cola soms niet meenemen in een concertzaal, zelfs niet als ze uitlegt dat zoiets voor haar van levensbelang is om haar suikergehalte op peil te houden. 'Velen rouwen niet alleen om hun

**niet alleen in pyjama thuis,
die maakt deel uit van deze
wereld.**

MEIKE DE ROEST
THEATER- EN PODCASTMAAKSTER

ziekte, maar ook om een maatschappij waarin ze niet passen. De zieke persoon zit niet alleen in pyjama thuis, die maakt deel uit van deze wereld, overal rondom ons.' De voorstelling schetst ook die momenten: van kaal dansen in een nachtclub tot weer durven te dromen van morgen.

Voor haar optreden wordt de zaal van de KVS aangepast: de stoelen worden losgeschroefd voor rolstoelgebruikers. In maart speelt 'Levenslijn' in een ziekenhuis voor jonge mensen met kanker. Na de voorstelling gaat De Roest met het publiek in gesprek over hun ervaringen.

Veerkracht zonder cliché

Naast het brengen van haar eigen verhaal in de voorstelling, deelt De Roest ook de ongefilterde getuigenissen van lotgenoten in haar nieuwe podcastreeks 'Vroeger was ik onsterfelijk'. Deze keer gaan ze niet alleen over kanker, maar over alle mogelijke ziektes en beperkingen. Het zijn verhalen over veerkracht, zonder de clichés: het mag soms ook wat minder gaan. Vanuit haar eigen ervaring voelt De Roest de urgentie: 'Ik leef nog, dus heb ik het geluk om de verhalen van anderen te kunnen delen.'

**Ik leef nog, dus heb ik het ge-
luk om de verhalen van ande-
ren te kunnen delen.**

MEIKE DE ROEST
THEATER- EN PODCASTMAAKSTER

In de eerste aflevering deelt de ongeneeslijk zieke Serap in een indringend gesprek hoe ze probeert te accepteren dat ze haar kinderen niet volwassen zal zien worden.

Met haar werk eist De Roest een plek op. Voor zichzelf, voor Serap, en voor iedereen die dagelijks vecht met een lichaam dat de regels bepaalt. Ze staan niet langer alleen achter hun

dijk van zandzakken, maar nodigen ons uit om echt te kijken naar wat het betekent om mens te zijn in al zijn breekbaarheid.

'Levenslijn' speelt op 28 februari om 21 uur bij KVS in het kader van Brussels Bijoux. [Kvs.be](https://www.kvs.be)

Bron: De Tijd

10

Kaal in de nachtclub

Levenslijn, morgen in cc De Dijk

[HET WOELWATER](#)

JUN 18, 2026

Er is één beeld dat blijft hangen. Een jonge vrouw, kaalgeschoren door de chemo, die op de dansvloer van een nachtclub staat alsof er niets aan de hand is. Geen ziekenhuishemd, laat staan zelfmedelijden. Wat ze wel doet is dansen, omdat het lichaam dat haar in de steek liet nog altijd háár lichaam is.

Dat beeld zit in *Levenslijn*, de eerste solovoorstelling van Meike de Roest, die morgen te gast is in CC De Dijk. Het stuk volgt een twintiger die haar koffer al gepakt heeft voor Canada wanneer ze hoort dat ze kanker heeft. Ze weigert te gaan liggen en wanneer ze uiteindelijk geneest maar even later chronisch ziek

blijkt (met diabetes type 1 als blijvende metgezel) begint het moeilijkste hoofdstuk: hoe pak je de draad weer op, durf je nog in het diepe te springen?

Levenslijn torent boven het louter therapeutische uit, en dat komt voor een flink stuk door de muziek. Meike speelt zelf baritonsax; de composities zijn van **sitron** en **Alice Vande Voorde**. De taal is helder en poëtisch, de toon levenslustig. Geen klaagzang. Aan een woord als kwetsbaarheid, zo vaak gebruikt dat het uitgehold raakt, geeft ze opnieuw gewicht door te blijven dansen waar een ander misschien zou wegkruipen.

Meike de Roest weet immers waarover ze het heeft. Ze was eenentwintig toen ze de diagnose non-hodgkinlymfoom kreeg, en ze ervoer hoe eenzaam het is om jong te zijn op een afdeling vol ouderen. Was er dan niemand van haar leeftijd die hetzelfde meemaakte? Uit die eenzaamheid heeft ze haar werk gemaakt: eerst de podcast *Kaal is ook een kapsel*, waarin ze andere twintigers liet vertellen over kanker, en nu deze voorstelling, gegroeid bij Zinnema in Brussel, de stad waar ze als schrijver, theatermaker en saxofonist werkt.

Ik heb haar één keer ontmoet, bij een lunch in Brugge, en ben haar sindsdien blijven volgen. Ik voelde meteen dat er iemand voor me zat die haar verhaal niet gebruikt om medelijden te oogsten, maar om ruimte te maken voor anderen.

Dat het stuk in Brugge te zien is, hebben we aan het [Fika-huis](#) te danken, de ontmoetingsplek voor wie zwaar verlies van gezondheid meemaakte; Meike en het huis kennen elkaar al jaren. *Levenslijn* speelt vrijdag 19 juni om 16.30 uur in

CC De Dijk, Blankenbergsesteenweg 221. Tien euro, drankje en nagesprek met Meike inbegrepen. Bij de voorstelling hoort de [podcast](#) *Vroeger was ik onsterfelijk*, waarin jongeren getuigen over kanker, chronische ziekte en handicap. Reserveren kan via het Fika-huis:

<https://fika-huis.be/events/2026-theatervoorstelling-levenslijn/>. Aan De Dijk is er ook een avondkassa, vanaf een uur voor aanvang.

Ga kijken, ga luisteren en blijf voor het gesprek!

Tijs Synaeve

Meer over Meike:

<https://meikederoest.com/>

(Foto: Meike de Roest in Levenslijn, © Meike de Roest)

Lees het artikel online:

https://tijssynaeve.substack.com/p/kaal-in-de-nachtclub?utm_id=97758_v0_s00_e233_tv2_tp1_a1demoo51wcay4

Blik op België

Tom Peeters
Journalist

Jong en ziek, voor veel bezoekers in het Fika-huis helaas een herkenbaar scenario

De deur van het Fika-huis in Assebroek, een van de grootste deelgemeenten van Brugge, zit in het slot. Onder het houten raamkozijn kleef een kleine sticker die de sfeer van het huis samenvat: 'Welnu, voor u, een klein nederzetting: een beetje liefde, lucht en licht.'

Logisch dat hier niemand thuis geeft: medewerkers, vrijwilligers en bezoekers van Fika zitten een paar kilometer verderop na te praten over *Levenslijn*, de solovoorstelling van de in Brussel wonende theatermaker Meike de Roest.

Op haar 21ste kreeg Meike de Roest kanker. Drie jaar later, net toen ze dacht haar leven weer op de rails te hebben, volgde een nieuwe diagnose: diabetes. In *Levenslijn* vertelt de nu 30-jarige Nederlandse hoe ziekte haar leven overhoopgootte, maar vooral over wat daarna kwam.

"'Proficiat, u bent genezen!' Zo eenvoudig is het niet", vertelt De Roest tijdens het nagesprek in een zaal vol lotgenoten. Haar woorden vinden herkenning bij de aanwezigen, die elk op hun manier met ziekte werden geconfronteerd en zich nadien opnieuw moesten uitvinden. Welke woorden in hen opkomen, wil gespreksleider Roos Stieperae van het Fika-huis graag horen. "Aangrijpend", zegt iemand. "Confrontierend." "Veerkracht." "Het is wat het is."

INFUUS

De voorstelling van De Roest begint hoopvol. Ze is 21, net afgestudeerd als journaliste en klaar om de wereld te verkennen met de man van haar leven. Tot het nieuws komt dat alles verandert: een kankergezwell in haar neus. Er volgt een periode waarin haar leven abrupt tot stilstand komt. Terwijl haar leeftijdsgenoten aan hun toekomst beginnen, belandt zij in een medische hel. Tijdens haar diploma-uitreiking komt dat contrast hard binnen: "Iedereen vliegt uit, behalve ik."

De titel *Levenslijn* verwijst naar de infuuslijn die haar behandeling mogelijk maakte. Die hield haar in leven, maar beperkte tegelijk haar vrijheid. Waar de wereld voordien openlag, werd haar bewegingsruimte plots herleid tot de reikwijdte van een infuus.

Maar de voorstelling gaat evenzeer over het leven na de genezing. Zodra de behandeling achter de rug is, verwacht de omgeving vaak dat alles weer normaal wordt. Voor De Roest begon dan net een nieuwe zoektocht. Ze rouwde om de onbevengende versie van zichzelf die ze verloor en probeerde haar leven opnieuw vorm te geven. Tervrijl de wereld om haar heen verder draaide, voelde zij zich nog lang niet dezelfde. "En zo leer ik alles opnieuw", zegt ze stiltes op de scène.

VEILIGE HAVEN

Voor bijna iedereen in de zaal klinkt het herkenbaar: de zoektocht na de storm. Precies daar wil het Fika-huis een verschil maken, zegt Stieperae. "Onze samenleving verwacht veel. Je moet presteren, vooruitgaan en vooral weer beter worden. Maar voor wie langdurig ziek is geweest, verloopt die terugkeer vaak veel trager. Mensen voelen zich eenzaam en onbegrepen tijdens dat proces."

Voor jongeren is die weg vaak nog moeilijker. Ze staan nog aan het begin van hun studie, carrière of sociale leven. Een langdurige ziekte kan die ontwikkeling abrupt onderbreken en gevoelens van isolement versterken. Daarom opende Fika onlangs een ontmoetingsbar voor jongeren. In een informele omgeving kunnen zij er lotgenoten ontmoeten, ervaringen delen en opnieuw aansluiting vinden bij een leven dat voor velen na hun ziekte niet langer vanzelfsprekend aanvoelt.

Voor Marcia (65) is Fika al sinds de opening, zes jaar geleden, een veilige haven. Dertig jaar geleden kreeg ze de diagnose CVS. Sindsdien merkt ze dat het almaar moeilijker wordt om aansluiting te vinden bij het leven van gezonde mensen.

Bij Fika vindt ze die herkenning wel. Ze gaat wandelen met lotgenoten, woont lezingen bij en ontmoet mensen die begrijpen wat het betekent om met een aandoening te leven. "Zo'n plek bestaat nergens anders", zegt ze. "Net omdat iedereen met iets anders worstelt, doet het er niet toe wie wat heeft. Hier hoeft ik niets uit te leggen. Iedereen begrijpt wat het betekent als je leven anders loopt dan je had gehoopt."

Banken lanceren meldpunt voor online fraude

Wie denkt slachtoffer te zijn van online bankfraude, kan voortaan bij Fraudstop terecht, een centraal meldpunt met telefoonnummer. Voordien hanteerde elke bank een eigen meldpunt voor fraude, maar dat bleek te verwarrend.

Card Stop bestond al langer en diende om betaalmiddelen te laten blokkeren, bijvoorbeeld als een bankkaart verdwenen is of gestolen werd. Op hetzelfde nummer kunnen consumenten nu ook terecht als ze vermoeden dat ze slachtoffer werden van fraude.

Tot nu toe had elke bank een eigen fraudenummer, maar in een stresssituatie is dat niet altijd gemakkelijk te vinden. Fraudstop moet de eerste stap eenvoudiger maken. De dienst is de klok rond bereikbaar en helpt mogelijke fraudeslachtoffers om via hun bank hun digitale toepassingen te blokkeren. Het nummer is hetzelfde als dat van Card Stop: 078 170 170.

Belangrijk om weten is dat Fraudstop consumenten nooit zelf opbelt. Nu al gebeurt het dat mensen worden opgebeld door zogezegde medewerkers van Card Stop die in werkelijkheid oplichters zijn. Een bank zal ook nooit vragen om persoonlijke gegevens te delen, zoals pincodes, of een transactie uit te voeren.

De belangrijkste banken in België nemen deel aan het initiatief. Enkele nichespelers zijn niet vermeld op de website van Fraudstop, waaronder internetbank Revolut. Klanten van die banken zullen dus nog altijd rechtstreeks contact moeten opnemen met de bank.

Fraudstop is een gezamenlijk initiatief van de banken en federaal minister van Consumentenbescherming Rob Beenders (Vooruit). "Dit is een belangrijke stap om criminelen een stap voor te zijn en slachtoffers te helpen en beschermen. Ik ben erg blij met deze nieuwe aanpak", vertelde Beenders. (BELGA)

Ons kent ons

Fika-bar voor jonge, herstellende mensen

Na een lange try-outperiode vond in Brugge de officiële kick-off van de Fika-bar plaats. De aftrap gebeurde met de theatervoorstelling Levenslijn van Meike de Roest — zelf AVA — in CC De Dijk. AVA, voluit Adolescents and Young Adults, verwijst naar jongeren en jongvolwassenen die geconfronteerd worden met kanker of een andere ernstige ziekte.

Het project werd toegelicht door schepen Pablo Annys, Roos Stieperaere en enkele bezoekers van de Fika-bar. (foto CGRA)

In 2024 vroeg het AZ Sint-Jan aan het Fika-huis hoe het inloophuis ook buiten de ziekenhuiscontext van betekenis kon zijn voor jongeren in herstel. 2025 werd een voorbereidend jaar, en in januari 2026 gingen de eerste specifieke ontmoetingsmomenten van start voor jongeren die met kanker of een andere ernstige ziekte werden gecon-

fronteerd. AZ Sint-Jan integreerde van zijn kant een volledige AVA-zorg in het zorgpad voor jonge kankerpatiënten. Die aanpak biedt vanaf de diagnose tot en met de nazorg ondersteuning op maat, met

aandacht voor wat jonge mensen echt nodig hebben.

WARM EN VEILIG

De Fika-bar is een warme, veilige ruimte waar verhalen gedeeld worden, waar nieuwe mogelijkhe-

den voorzichtig vorm krijgen en waar je even kan landen bij leefsituaties die begrijpen wat je doormaakt. Jongeren worden er aangemoedigd om die plek op hun eigen manier in te nemen en mee vorm te geven, op een tempo dat

bij hen past.

“De Fika-bar is een plek waar mensen niet alleen *de ziekte* zijn. Ze kunnen er ook over andere dingen praten. Lachen en plezier maken hoort er evenzeer bij. Het gaat om jonge mensen die normaal gezien aan het begin van alles staan. We willen een brug slaan tussen wie ziek is en wie niet”, zegt Roos Stieperaere van het Fika-huis. Schepen van Welzijn en Sociale Zaken Pablo Annys sluit zich daarbij aan: “Herstel is belangrijk, maar je moet ook hoop en perspectief bieden. Dat is een echte meerwaarde.”

OOK ONLINE VERBONDEN

Omdat het voor jongeren soms moeilijk is om fysiek aanwezig te zijn op ontmoetingsmomenten, lanceerden enkele jonge bezoekers de online Fika-bar. Via dit digitale platform kunnen ze toch met elkaar in contact blijven en steun vinden wanneer dat nodig is. (CGRA)

Meer info: info@fikavzw.be of www.fika-huis.be